

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

UNA GENTOLA QUE ESTÁN FORA DEL SEU "CENTRO".

—Ché, tócala qu'ara ya som lliberals.
 —Aném, ves que no vuy xufas.

FRUYTA DE ISTIU.

COLECCIÓ DE SARSUELAS CATALANAS.

LA CRIADA,

sarsuela en dos actes, y

MICOS.

idem en 1, originals dels senyors Vidal Valenciano y Roca y Roca, música la primera de don J. Navarro y l' última de don J. Rius.

Se venen la primera á 2 rals y á 1 ral la última en la llibreria de Lopez Bernagossi y principals llibrerias, aixís com en la porteria del teatro del Tivoli, ahont ab tant éxit han sigut estrenadas y venen representantse.

Una criada que servia á un pare y á un fill tenia la costum de donarlos cada vespre una racció de peix d' aquell sense sanch conegut per tomba-navios.

Lo xicot cansat de cada dia 'l mateix, acaba per no tocarlo.

—Noy: per qué no menjas peix? l' hi preguntava 'l pare.

—Ay, pare: deya aquest ab véu trista: es que tinch por de trobarhi l' am.

Tres joves dels que 's volen titular calaveras, enrahonaban de conquestas, ab véu alta porque 'ls que passessen poguessen enterarse de la conversa, quan un d' ells digué:

—Jo á n' el pare de la Florentina, l' hi faria...

—Qué l' hi farias, exclamá una véu nova, mentres una má l' agafava pèl coll.

Lo jove, atortolat, y regoneixent al pare:

—Ay!... Jo res... res: m' hi casaria!..

Un pagés en una fonda, després d' haver dinat se troba ab que encare té més gana, y veient al seu costat un senyor que 's menja un llus, diu al mosso:

—Noy: pórtam un llus com lo senyó.

Un tarabana dels que s' alaban de ser calaveras, trobantse en una reunió deya á un amic seu:

—Hi deixat las mèvas donas á casa y...

—¿Las donas? exclamá l' altre.

—Sí sí: ¿qué hi trobas de singular en aixó?

—Home: de singular res: precisament es lo plural lo que 'm xoca.

En la secretaria del Ajuntament de un poble de la montanya:

Dos pagesos:—Faria 'l favor de la cédula de recindat?

Lo secretari:—¿Com se diuhen?

Un pajés:—Jo Pere Mula.

L' altre:—Jo Silvestre Cabra.

Lo secretari:—No 'ls puch servir porque no tinch cédulas per animals.

Los pagesoa anantse'n:—Vosté dispensi.

Un que's moria de gana, aná á casa de un amic á l' hora de dinar.

—¿Qué no 'm convidas? pregunta, veient que ningú l' hi deya res.

—No: porque dirias que sí, exclama l' altre.

Un jove pobre demana la ma de una noya.

Lo pare de aquesta l' hi pregunta:

—¿Quina posició té vosté?

—Vertical, sempre qu' estich dret, contesta 'l jove.

En una farmacia de Barcelona hi havia dos bustos de guix. Hi entra un pagés y després de haver mirat tots los recons, exclamá:

—Ja sabia que era aquí allá hont tenia que anar.

Lo practicant, apart:

—¿Ay que riurém!

Lo pagés:—M' estich mirant los retratos, que la mare 'ls vá criar.

—¿Qui son?

—Carambas: lo pare y l' oncle del seu principal.

—Y com se deyan?

—No 'm recorda bé.

—¿Que's deyan Hipócrates y Galeno?

Lo pagés:—Crech que sí.

Un de aquests que rifan pollastres per las firas de Nadal, exclamava:

—Paléulo al pobre Peret, peleulo...

Un senyor s'atura, posa dos quartos á una casilla, l' home remena ¡mano límpia! y surt lo número del senyor.

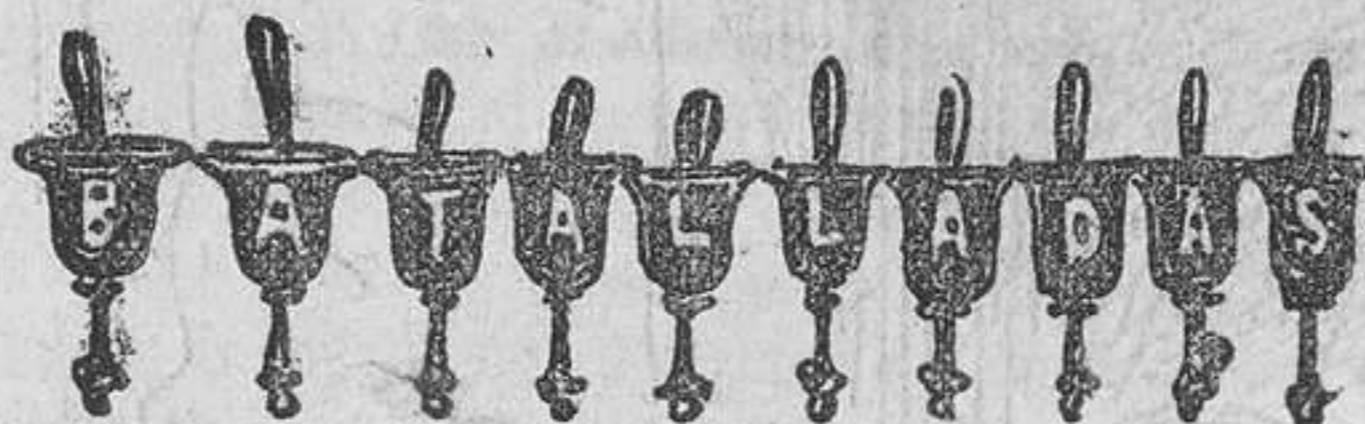
Entreganli 'l pollastre, exclama:

—Y are que no'm dona res á mi que l' hi fet treure?

—Ah! vos m' héu fet treure? diu lo senyor.

—Sí senyor.

—Dochs ja veuréu, féume treure la semana que vé la del Hospital y ho trobarém tot plegat....

A Breda la carlinalla vá tenir la avilantés de aixecar culatas en l' ayre y enarbolar banderas blancas, y aixís que la tropa vá acostarshi, creyent que 's tractava de una rendicio, ja que aquestas son las senyas que s' istilan, varen respondre á descarga cerrada, causant la major part de las baixas que tingué l' exércit.

Aixó demostra, que ab un enemich com lo carlí, no hi ha contemplacions que hi valgan.

Es com alló de la serp: lo pobre pagés que compedescut de trobarla mitj morta de fret, vá posársela á la pitrera per revifarla, vá morir de la picadura

¡Ell l' hi hagués aixafat lo cap!

Estracto de un bando de'n Savalls:

«A la primera propietat que's venga dels carlins per tenir un fill de la facció, serán fuserlladas las personas de ideas liberals que puyan agafarse siga allá hont siga.»

Ja'u diu l' Evangeli: tornarás bé per mal.

Per xó l' idea de'n Savalls es que als fuserllats se 'ls fassa dir lo bé després de morts.

Lo capellá de Flix ab lo seu batalló de Gandesa es al Nort.

Aixís també 'ls apóstols anavan seguint lo mon rodejats de una requa de fiels, desitjosos de sentirlos y de inspirarse ab sa santa paraula. ¿Veritat reverent capellá de Flix?

Conversa entre donas:

—¿Que'u fa que l' aygua de las fonts que l' altre istiu era tant fresca, are no 's puga beure de calenta?

—Que vol que l' hi diga: per mi es alló del terremoto....

—Cá: no'u cregui: es que per comte de aygua de Moncada, 'ns la donan de Dos Rius, veliaqui....

—Donchs diga que si l' aygua es calenta, es que alguna butxaqueta no s' haurá quedat freda ¡vritat?

—Xit: no fassi judicis temeraris... que are no es com avants.

Lógica carlista:

A San Martí de Maldá agafan als voluntaris que 's defeusan heroicament: los carlins son molts: aquells molt poch.

Pèl camí lo gefe, cumplint la primera obligació de tot presoner, qual es la de recobrar la llibertat, logra escaparse, y 'ls defensors de las mitjas cuernas, agafan vuit voluntaris y 'ls fusellan.

¿Tenian que veure alguna cosa aquests infelissos ab la fuga del jefe?—No.

¿A qué donchs lo fusellament?

Suposem que 'ls partidaris de la religió á trabucassos, no dirán que aquest rasgo de lógica y de sanch vá ser una inspiració del cel.

Los moderats neo-católicos están á punt de publicar un manifest, d' aquells de que la Espanya es la gloriosa terra del fundador dels Jesuitas y de la Santa Inquisició.

Esperém que 'ls mestres de capella, no'l deixarán perdre y que s' apressuran á posarlo en música ab acompañament de fagots y contra-baixos.

Ja hi ha moderats y gent de ultra-tumba— anomeném aixís als que figuravan avants de Setembre de 1868—que volen ser diputats, los quals prometen als seus electors, carreteras y ports y ponts y camins, tal com avants se feya.

Lós electors ja saben á qué atenerse.

Aquests camins y carreteras, son los que serveixen als diputats per anar de casa seva al pressupost, passant p'ls ponts promesos, y amarrant la barqueta al port de la fortuna.

Tots los demés camins, carreteras, ponts y ports se quedan en projecte.

Hasta 'ls amichs del govern demanan l' organisació de la milicia, á fi de que totas las guarnicions vagin á veure 's las caras ab los carlins,

Esperém á sentir que hi dirán á n' aixó 'ls sabis de ca'n Brusi, ells que sempre han mirat la milicia pèl pany de la clau y ab la pó al cos.

Perque, vaja: suposo que de miliciano me'n farán ser á mí y no al amo de la casa, qu' es un home molt tranquil.... molt panxut y molt conservador.

Los amichs del ministeri tornan á parlar de conspiracions, de que 'l govern t'el fil d'ellas, y de que será inexorable.

No hi ha com tenir la bossa bèn provehida, porque hasta las sombras dels dits de la má se semblin lladres.

Y á veure, si ab aquestas sombras, alguns pobres ignoscents—que no seran carlins, per supuesto—dormirán á la sombra!

Ab millor éxit cada dia se representa en lo Tivoli una bonica sarsuela, escrita ab molt bon istil, plena d' escenas interessants, y presentada ab un luxu inussitat y ab una propietat intatxable, titolada «Joch de noys.»

A pesar de la incalíficable conducta de alguns pollos ó millor que pollos, POLLINS que 'l primer dia á forsa de inconveniencias interromperen la representació, sense com vá ni com costa, la nova obra s' ha obert pas, sent rebuda ab aplausos y creixent simpatia, prometent gran número de representacions.

AL SOL.

Febo, Apolo, Astre del dia, ó bè Sol que mes clar n' es...

Entre tanta algarabia

de titols que 'l dono, tria

aquell que t' estimis més.

Potser tú pendrás á mal

que ab tant descaro y franquesa

te parli un pobre mortal;

com estás en punt tant alt

y tens tanta fortaleza,

no vols, veyente encumbrat,

que t' guaytin de fit á fit.

Com molts qu' en la humanitat

un lloch tenen elevat,
es elar, t'has enorgullit.

Mes, com no m'espanta aixó,
permet, oh Sol, que jo 't fassi
una qu' altra reflexió....
Y'l ¿per qué ets tan cremadé?
á preguntarte'm propassi,

¿Per qué á los homes, oh Sol,
may te mostras complacent,
y en Juny, Ago-t y Juriol
que fa caio y ningú 't vol,
es quant te mostras ardent.

Ab la gran preponderancia
á fora, cremas las vinyas:
y ab tan ardentia constancia
á ciutat fas dar ganancia
al tramvia y á en Cupinyas.

Pero quan tothom t'auhela,
allavoras tú t'amas:
vé lo temps que tot se gela,
que de fret tothom se pela
y allavoras tú t'apazas.

¿Es qu' es prou! Sens tó ni só
may vols dar gust á ningú:
hi ha d' have una gran funció,
convé que fassa un temps bò...
aquell dia no surts tú.

Vé un espasa molt corrido,
fan toros... perque val poch
un vá al sol... y ¡bè! ja crido,
aquella tarde 't tendido
tú n' esberlas, llen-ant foch.

Está clar: ¡gran mal te 'n fas,
sent tant alt, de moure 'ns guerral...
Baixa aquí... no baixarás!
jo 't jur' que no 'n sortirás,
si baixas aquí á la terra.

Tu pots dir: «doná claró
á lo mon, es ma costum.»
Jo 't diré: no tens rahó,
que una cosa es dá escalfó
y altre cosa es donar llum.

Sens tú també passariam:
si pogues la forsa humana,
bè prou te destronariam...
llavors n' iluminariam
lo mon á la veneciana.

Mes tu qu' ets un sol de bè,
sols que 't vás enorgullí,
ja voldrás posarte un fré....
Si vás creure á Josué
¿Com no m' has de creure á mi?

Deixa de fer resistencia:
creume, Sol, cambia 'ls tús fins,
regula un xich ta potencia
y 'l tèn foch y ta violencia
guarda entera pèls carlins.

Pero en vá estich suplicant....
lo tèn orzull ni m' escolta.
Tú segueixes escalfant...
y jo continuo suant...
Mes... ¡ho acabo de una volta!

A aquest que ab despreci miras,
ja no l' espantas, oh Sol:
tant me fa si foch me tiras,
puig per no aguantar ta iras,
m' he comprat... un para-sol.

ROCH ROCA Y ROQUÉ.

Are que som al temps, de la fruita, vejin si
no es veritat aixó que vaig á dirlos:

—La causa de la perdició de la humanitat vá
ser la poma que van menjarse Adam y Eva.
—La causa de la perdició de moltas families
catalanas es la Pera, pátria de 'n Savalls.

Los carlins allá á la Seu
com que als llops solen semblar
han jurat fer la defensa
mentres tingan un caival.

D.

Lo mestre de sempre:
Llissó de Geografia:
—Vamos á ver Julio: ¿ahont es la Russia?
Lo deixeble mitj plorant:

—Senyor mestre, jo no 'u sè: en quan á mí
no l' hi tocada pas.

Diuen qu' entre 'ls carlins valencians y ca-
talans que corran per aquests voltants hi ha
hagut desavenencias:

—Hem tingut sérias disputas! deyan los ca-
talans.

—Hem tingut sérias disputes! exclamavan
los valencians.

¡Vel'hi aquí la qüestió de las as y de las es,
dels catalanistas!

FABULETA.

Passantne pel carré ab la mèva dona
—¡Qu' es guapa! ¡que bufonal
l' hi faria un favor tot desseguida,—
vá di' un mosquit, desenfrenat sens mida.
Y quedantse encantat fora l' acera
vé un cotxe tot corrent á la carrera
com sempre succeheix en semblants cassos,
que me 'l tomba de nassos.

Jol'aixeco, 'l respallo, obro las dents,
y recito 'l darré dels manaments
dihentl'hi ab véa serena:

Desé: No desitjar muller agena.

J. R.

—¿De qué pot servir la possessió de la Seu?
preguntava un que no es périt en las qüestions
militars?

—Home, responia un altre: las rodas de un
carro sense seu s' encalian: deixi donchs que
no l' hi falti seu al carro de la llibertat.

Expressió de un tronera:

—La facció es com la mèva bòssa: vá de bai-
xa, únicament que havent renyit ab la familia
no puch presentarme á indult.

A. P. S. M.

EN SOS DIAS.

Glosa mónstrua.

A las netas del mar Gran
un discurs va fé una espina,
perque armavan gran bronquina
en lo dia del teu Sant.

Quan Tell en una emboscada
va agafá á la reyna Dido,
l'apotecari Garrido
va doná una ensopogada:
y va di una ensiamada
que's menjava'l Gran Sultan,
que si avants del dijous sant
Paris barret no 's comprava,
la dimissió presentava
á las netas del mar Gran.

Judas sentat sobre un catre
y mitx cunill casutá
á la morra 's van jugá
lo sopar de Cleopatra;
mes Neron que anava á batre
als carlins fills de la China,
en va tocá la petxina,
y mil soldats de papé
no van compendre'l perqué
un discurs va fé una espina.

Nadaillac, un que no hi es,
Goliath, César y 'l Tato
se van agenollá un rato
á dins d' un puro de tres:
y 'ls ratolins del Congrés
que are portan barretina,
van doná una gran tunyina
ab garrots de carquinyoli
á quinse cuadros al oli
perque armavan gran bronquina.

Tingué Simon Cirineu
sent dins de la sepultura
un atach de feridura
á l' unglá d' un dit del peu:
mes Gil Blas que ab una creu
quintos n' estava ensenyant,
va mirá al rey D. Juan
garlant ab uns caragols,
que portavan un be á pols
en lo dia del teu Sant.

POCA CARN.

En Miret s' ha casat al últim ab una nena
villafranquina.

De modo que'l famós cabecilla s' ha adjudi-
cat una créu mes: la del matrimoni.

L' únich que l' hi desitjém es que lo mateix
que una mosca 's quedi enganxat á la lluna de
mel, y que 'ls soldats lo pispin.

AL MEU SOGRE.

SONET.

Casarme váreig jo ab la vostra filla
que á fe fora bèn guapa sino fós
que tè com una má. feza lo cos
y un bigoti mes gros que un cabecilla.
Mes ella no 'n tè cu'pa y prou s'humilla
ab tot lo que l'hi mana'l seu espós,
ab qui estich mes cremat es sols ab vos
que avuy penso cantarvos la cartilla.

Sabent que van tan cars tots ls que-viures,
goseu are á una filla així estafarli
lo dot que segons veig va sé una bola?

Vau dir que l'hi dariau trenta lliuras:
la lliura fa dotse ansas y mau darli
per cubrir l'espedit un'ansa sola

GESTUS.

—Ja 'u sab D. Arcis, deya un liberal á un
ojalatero: los seus han entrat á Mataró: si se-
nyó, sí, 'm consta: jo mateix ho confesso, ja
veu.

—Ay gracias á Déu! qu' es la primera ve-
gada que l'hi sento dir la veritat... ¡Haventsho
posat al cap en Savalls, volia que no hi entres-
sin!

—Sí senyor, si; pero en Saballs s'ha quedat
fora, únicament hi han entrat 151 individus y
6 oficials, que... s'han acullit á indult.

—¡Vagi al diable!

LLETRAS.

¿Quina es la lletra que fá mes ase?—La A.

¿Y la que fá mes llum?—La H.

¿Y la que vá mes tibada?—La I.

¿Y la mes femenina?—La LL.

¿Y la que fa mes carreter?—La O.

¿Y la mes sábia en llenguas.—La Y.

SONET.

Quan me trobo tot sol ab ma nineta
rodejat de cent tendres ilusions,
encantat per sas gracias á millons
que may ne descriuria cap poeta;
Quan rodeja mon bras sa cintureta
y contemplo aquells ulls grans y rodons
y sonan per l'espay seguits petons
al xocarne ab mos llabis sa boqueta;
Quan palpita mon cor exasperat
y 'ls prosáichs pensaments ab ella tanco,
convertintse ab minuts l' eternitat,
y al tornarne del mon á la vritat
crech que val mes ser coix que no pas manco.

J. C.

A un assistent l'hi preguntá la seva dulcine-
ya, una raspa que no entenia un borrall de
castellá.

—¿Cá garitan esos xicotos?

—La Llar, periódico catalan.

—¿Cá ta parece Xanxes si n'ai cumprava
tres unsas? Vanentlo pel carré 'l llar deuen
darlo mes barato.

FRUITS.

¿Quin es lo fruyt que sense menjarse fá mal?

—Lo bolet.

¿Y'l que convé tenirne mes?—Pinyó.

¿Y'l que fá mes castellá?—Ave-llana.

¿Y'l que's troba en tots los papers de música?

—Fa-sol.

¿Y'l que pot sortir sense plantarse?—La
séva.

Una minyona de servey se confessava y 'l
capellá l'hi digué:

—¿Ahont emplea las horas las tardes dels
diumenjes?

—Al sarau dels sisos.

—Ay, ay, y ¿per qué hi vá?
—Per veure si hi trobo xicot: ¿qué no veu que 'n corren tant poch ab aixó de la guerra savi?

CANTARELLAS.

¡Cotxes de luxo, palacios,
convits, balls tants com volguen:
sanch, ruina, carcas, petroli
¡Quin contrast, mare de Deu!....

No t' arrimis raspa als sorges,
com tens lo genit fogós
y ells gastan cartutxo y pólvora...
¿No 'm compréns?.. ab la calor....
A. O.

¡Oh! pensant ab tú Lucrecia,
no tinch pas gens de sossego...
y ho fá aquell aixám de pussas
que al costat teu arreplego.
D. F. D.

Ta mare sempre 't pregunta
perque fás tantas ulleras;
si acás per xó 't tréu de casa,
en Corrons te daré feyna.
P.

Si 't veig y 't tiro piropos
quan passo pel teu costat,
es per si vols regalarme
un puret del teu germá.
E. X.

EPIGRAMAS

Un tal Francisco escrigué
la guerra de Prussia y Fransa,
y tant-remal ho vá fé
que perdé fins l' esperansa
de publicarho un xich bè.
Al primer full vá posar
ab lletra molt ben marcada
tras de un quart de rumiari:
«La Francia martirizada
por D. Francisco Aguilar.»
F. Ll.

Jo porto un barret de palla
deya un dia un tal Sever;
y l' hi vá respondre en Malla:
—De palla no... de paller.
B. P.

Si la fama no menteix
una malaltia tè
lo pobre de D. Aleix:
es clar: sense cap diné
de la caixa 'l trist pateix.
M. B.

—Ets indigne estrefalari
fins del sol que t' illumina:
¿Aixis guanyas ton salari
ajegut sota una alsina?
digué 'l seu amo á n' en Roch
que contestá:—Senyor mèu
com indigne del sol soch,
per aixó á la sombra 'm véu.
A. DE LA F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, los ciutadans Noy de Figueras, Nieves P., Pere Botero, Enrich Xarau, Comich d' Horta, A. Crstue, Un Ganxet, Barcas, Un quart de quatre, Ratip, Bernal Pescaire, Dos B. B. T., Un sagristá, Vicentó y Denteta.

Ciudadá Frere Llech. Hi anirà molta cosa de lo que 'ns remet.—R. R. R. Aprofitaré lo seu sonet.—Urgellés. Y'l quiento de voste —Un argenter, A mes de lo insertat hi anirà un epigrama.—D. Crispin y C. Lo mateix que 'l seu quiento.—Perico Matatassé. Gracias dels sonets, sobre tot del segon.—Mal casat de Reus. Hi anirà la pregunta de voste.—G. Quan nos agrada ja veu que cumplim ab gust y ab pressa: l' altre voste compendrà 'l motiu de delicadesa que no 'ns permet insertarlo.—Vicentó. Fora de l' endavinalla, aquesta senmana res mes.—Joan Llopart. Bueno, pero sobre tot no's desboqui. P. de Cal Nofre. Insertaré l' últim quiento.—Cartos seté. No vá tampoq, y ¿sab que á voste pot dirseli alló de «alabat rucha»?—Ciudadans Dos escamats.—Hereuhet del pobre, Flora Patxoli, Dos flautins destremrats, Cap de Timbal, Tossut aragonés, Llauror del Cabañal, Cego sense vista, Pepá Pipa, Fanlasma grega, Miquel XI, Merceneta, Francisqueta, Rey

de Cistella, M. Miretino, Trovador de Montjovis, Jijonero y altres, Carolus VII, Un Tió, Un enamorat, S. Offis, Dos sibochs Ronsa, Noy de Figueras, Nieves P., Bernal Pescaire y Un Sagristá. La vritat: lo que 'ns envian no fila prou.—Ciudadá Manel del Grau. Hi anirà'l quiento.—D. Vicentó y C. Y molta cosa de lo de voste.—Un federal. Ja ho heurá vist: res mes que alló.—Pere Botero. Hi aniran algunas cantarellas: lo demés no es tant nou de pensament que s' he valga.—Enrich Xarau. Una preguata de voste y'l problema es l' únich que pot anarhi.—Comich d' Horta. Publicaré lo salts del caball: ey! no mes la combinació.—Un quart de quatre. Insertaré un epigrama de voste.—Ratip. Y una pregunta seva.—Dos B. B. T. Lo mateix que dugas de vostés.—Denteta. A mes de lo insertat, hi anirà l'anagrama.

SOLUCIONES

que corresponden á lo insertat en lo último número de la Campana.

- 1.ª FUGA DE VOCALS: En Solé un dia á la sala solet un solo cantava: la Sita sola al saló plena de goig escoltava.
- 2.ª FUGA DE CONSONANTS: D'un rus un ruch y un llum brut duch.
- 3.ª TORTURA CEREBRAL.—Si senyors: pot escullir entre pèndrel y deivarlo.
- 4.ª PREGUNTA 1.ª.—Son erres.
- 5.ª PREGUNTA 2.ª.—La Nubia.
- 6.ª ANAGRAMA.—Alló.—Lola.—Olla.
- 7.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Lo pare tema 54 anys y la filla 21.
- 8.ª XARADA 1.ª.—Sa-ti-ri-ca.
- 9.ª XARADA 2.ª.—Mo-na-da.
- 10.ª ENDAVINALLA.—Rata.—Reta.—Rita.—Rota.—Ruta.
- 11.ª GEROGLIFICH.—No hi ha mal que per be no vinga. Ha éndavinat todas las soluciones, lo ciudadá P. L.: todas menes las 2 y 7, Xitell M. M.: las 1, 3, 4, 5, 10 y 11, Nieves P., las 1, 4, 5, 10 y 11, Dos escamats: las 4, 5, 7, 9 y 11, Hereuhet del Pobre, las 6, 7, 9, 10 y 11, A. Crstue: las 3, 4, 10 y 11, Un quart de quatre: las 3, 4, 5 y 11, Frere Llech: las 1, 7 y 8, Flora Patxoli: las 1, 9 y 11, Dos flautins destremrats: las 9, 10 y 11, Campayo: las 8, 9 y 11, Un Urgellés: las 1 y 11, Cap de timbal: las 3 y 7, R. R. R.: las 8 y 9 Tossut aragonés. la 3 no mes, Un argenter, y no mes que la 11, Pepeta de ca 'l Nofre, Un del Carril y D. Crispin y C.ª

FUGA DE VOCALS.

D.n. . l. d.n. d.n.
y .l d.n. l. d.n. d.n.
.ll. .ll. . l. .ll. tr.b.ll.
. j. p.c. p.dr. p.c.

CATANI.

FUGA DE CONSONANTS.

.i .o .o. .eue .a .o.a .a.e
.e .e .eue .a .e. .e .a.a
J. R.

SALT DEL CABALL.

ta	ten	de	u	Mo	los	mo	pa
queig	fe	á	pas	un	ni	lins	fin
vin	has	a	no	fe	sens	pé,	do
'l	sa	un	y	seig,	que	ta	de
Fins 1	gué,	salt	do	es	l'Ar	per	ball.
al	per	de	fe	del	tre	Rey	que
lley.	van	fou	gar	ran	car	ca	en
ells	se	Mes	lins	lo	tre	ball,	los

CÓMICH D' HORTA.

GEROGLIFICH.

CAIXA

poch poch poch 114 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

UN GALL INGLÉS.

ANAGRAMA.

Ab quatre lletres tant sols
quatre solucions escolta.
Digas que prima, si veus
un que del xiu xiu s' adona,
que fá l' auccell pel fullatje.
Los avis tenen segona:
de segur que no van tersa
los qui portan llautias moltas,
y per fi 't diré si ets rich
que quarta diners de sobras.

PEPA Y LOLA.

TORTURA CEREBRAL.

¿Com pot ser que partintse mitj per quatre personas, toqui un per cada hu?

VICENTÓ.

GEROGLIFICH PROBLEMA.

Suma d' enters y quebrats heterogeneos:
¿Quan suma

30 rals+ A+4 rals?

DESAHOGAT.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quins pobles de Aragó y de Murcia poden servir per bestias de carga?

2.ª ¿Ab que dimontri s' assembla un arrós ab una noya que l'hi agrada liuhir?

PRUSSIA CATALÁ.

XARADA

I.

Si en dos la butxaca tersa
estaria molt trempat:
hu puch fer la figuereta
perque estich ben repelat.
Com faig la tersa girada,
del convent d' enamorats,
soch ja primera-segona
y qué ¿ja héu vist la total?

CATANI.

II.

En la prima dos de tot
terra que fá bon primera,
vareig veure un carlinot
que tres-quarta diu que's deya,
Me va oferir dos-tercera
pero ab tant tersa-dos sort,
qu'encés com dos-quarta-terça
l'hi vaig tallar de un sol cop.

OSLEC G.

ENDAVINALLA.

Nombra á una bestia
primerament,
y luego pensa
que vé un parent.
Si encara duplas
lo qu'es aixó
en moltas cartas
mira, que hi só.

UN BARBÉ.

(Las soluciones en lo próximo número.)

ANUNCI.

D'aquí en avant los números de LA CAMPANA que vajan sortint, se vendrán durant tota la senmana á dos quartos, com fins are.

Empero los números atrassats se vendrán á quatre quartos.

Fem aquesta advertencia á fi de que cada senmana no 's descuidin de comprarla.

IMP. V. Y F. GASPÀR, A TAULÓ, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.